

Rerum Naturalium Fragmenta

No. 124

<i>Jaskó Sándor:</i> Pleisztocén éles kavicsok a Déli-Bakonyból	3
<i>Jaskó Sándor:</i> Új feltáró kutatások a Baradlában	9
A közigazgatás köréből	15
A közalkalmazottak bajai	16
A központi közigazgatás átvétele	20

Budapest
1938

.

Rerum Naturalium Fragmenta

Jaskó Sándor szerkesztése:

Budapest II., Lövőház-u. 22/a

Pleisztocén éles kavicsok a Déli-Bakonyból.

Írta: Dr. Jaskó Sándor.

Az 1937. év július havában, a m. kir. Földtani Intézet t. Igazgatóságának megtisztelő megbízása alapján dr. Liffa Aurél műegyetemi ny. rk. tanár úr felvételi csoportjába beosztva, tűzálló agyag után kutattam a Déli-Bakonyban. Zalahaláptól északnyugatra fekvő Ódörögdpusztán, Hedry Sándor birtokán, éles kavicsokra akadtam. A leletek tökéletes fejlettsége és települési körülményei, érdekessé teszik, vele foglalkozni.*

A lelőhely pontos megjelölése és földtani leírása a következő:

Ódörögdpusztától két kilométerre északra noricum-i földolomit sziklák emelkednek, melyek fedőjében az Assilina spira de Roissy zónájába tartozó (lutécien korú) nummulinás mészkő jelenik meg.

A felszínen heverő rengeteg kimállott kövület közül, mint leggyakoribbakat a következőket határoztam meg: Lithothamnium sp., Nummulina striata (B) Burg., Nummulina perforata (A) de Montfort, Nummulina perforata (B) de Montfort, Nummulina millecaput Boubée var. Dufrenoy (B) d'Archiac et Haime, Assilina spira de Roissy, Assilina mamillata Desh. Assilina placenta, Serpula subcorrugata Oppenheim, Pecten biarritzensis d'Arch., Spondylus rarispina Desh. Velates sp.

Ezekon kívül még több rossz megtartású korall és túskebőrértöredék is került elő. Dél felé mediterrán kavics és homok takarja a felszínt. A 222-es magasságú ponttól 450 m-re 005°

irányban, a nummulinás mészkő és földolomit réteghatárán mélyesztett kutatógödröm legfelső rétegei a következők voltak:

1. 0.00-0.20 m. Barna, homokos agyagtalaj.
2. 0.20-0.60 m. Kissé agyagos homok.
3. 0.60-1.25 m. Narancssárga agyag. Pre-lutécien.
4. 1.25-2.15 m. Fehér agyag. Pre-lutécien.

A második réteg aljáról több éles kavics, mogyoró-alma nagyságú lecsiszolt dolomitgörgeteg került elő. Az akna falán látni lehetett, hogy a kövek mind hegyükkel felfelé, egy sorban ágyazódtak be a homokba. Nem alkottak összefüggő réteget, hanem átlag 20-30 cm-es közök választották el őket egymástól.

Négy jellegzetesebb darabot a mellékelt XV. tábla szemléltet.

Az első éles kavics (1-la. sz.) hosszában megnyúlt; alsó oldala érdes tapintású, ripacsos, első oldalán a megnyúlt alaknak megfelelően egy hosszanti él vonul végig, két, tompa szögben találkozó, zsírfényű, sírna lapot határolva el. A harmadik lap fejletlen, érdes felületű, a másik kettőnél sokkal kisebb.

A második kavics (2-2a. sz.) felső oldala igen szép szabályosan fejlett, háromoldalú tompa piramishoz hasonló. Az egymást erősen tompa szögben metsző sima lapok élei egyenes vonalúak. A kő alsó oldalát több meglehetősen sima felületű csiszolt lap határolja.

Ebből az következik, hogy a kavics valamely külső erő hatására többször kimozdult nyugalmi helyzetéből, s aszerint, ahogy más és más oldala került a felszínre, váltakozva csiszolódtak le egyes felület részei.

A legnagyobb, kb. alma nagyságú görgetegen (3-3a sz.) három jól fejlett, tompa zsírfényű lapot látunk, melyek a derékszöghöz közelítő, tehát aránylag kevésbé tompa szög alatt metszik egymást.

A lapok határvonalai élesek, de a csúcs le van csorbulva. Az alsó fél gömbölyű felületét repedések preformálta kisebb ripacsok fedik.

A legkisebb kavics (4-4a. sz.) alig nagyobb a mogyorónál. Alja gömbölyded, felső része szabályos három oldalú piramis. Anyaga lazán porló, tehát jóval puhább az előző hároménál. Lapjai ennek következtében mattak, nem csillogók.

Az összes kavicsok anyaga dolomit, mely a kutatógödörtől alig tíz méterre felszínre bukkanó sziklából származik. Az éles kavicsok mind sarkukkal felfelé, egy szintben heverték, tehát feltétlen megbolygatatlan helyzetben voltak kiásásukig. Az őket körülzáró, eredetileg mediterrán homok, azonban valószínűleg másodlagos helyzetben van. Feltételezhetően a szél sodorta erre a helyre, miközben sima lapokat csiszolt az agyagtalajon heverő dolomitkavicsok felületére. Az ódörögdi éles kavicsok keletkezésének pontos idejét nem tudjuk biztosan.

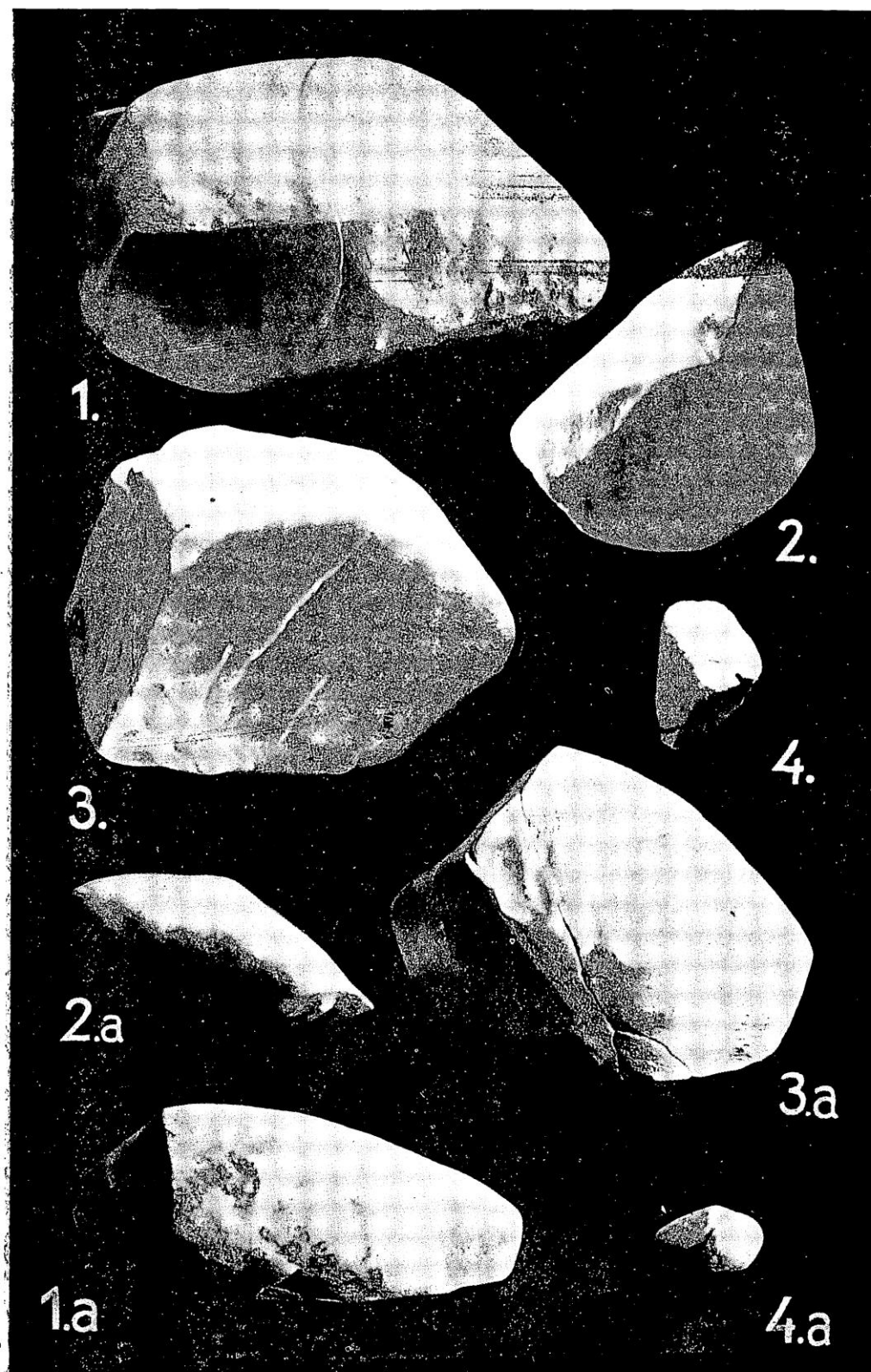

Fig. 1-4. Felülnézet. - Fig. 1a-4a. Oldalnézet. Phot.: Dr. Jaskó.

Hogy nem a jelenkorban keletkeztek, azt a felettük levő agyagos homokrétegek tanúsítják. Igen valószínű, hogy a Papp Károly (1) által ismertetett károlyvárosi, csömöri és iváni lelőhelyek analógiájaként a pleisztocénben jöttek létre.

Vendl A. (2) Pomázról említ hasonló pleisztocén sarkos kavicsokat, id. Lóczy L. (3) innen a Balaton-felvidékről recens sarkos kavicsokat, a felszínen heverő, jelenleg is koptatásnak kitett szélmarta bazalt és kvarcit görgetegeket. Feltételezi azonban, hogy már a pleisztocénben is képződhettek ilyenek, hiszen a defláció már akkor működött ezen a tájon. Id. Lóczy L. e feltevését megerősíteni látszanak leírt újabb leleteink.

Készült a kir. m. Pázmány Péter Tudományegyetem Földtani Intézetében.

* * *

Irodalom.

1. Papp Károly: Éles kavicsok (Dreikanterek) Magyarország hajdani pusztáin (szteppéin). Földt. Közl. 1899. XXIX. köt. 135-147. old.
2. Schafarzik – Vendl: Geológiai kirándulások Budapest környékére. Budapest. 1929.
3. Lóczy Lajos: A Balaton környékének geológiája és morfológiája. Budapest, 1913. p. 505-512.
4. v. Lengyel Endre: Tengerparti éles kavicsok. Földrajzi Közlemények. 1928. Bd. LVI. p. 93--102.
5. Benda László: Az éles-kavicsok keletkezésének mechano-dinamikai törvényei. Földt. Közl. 1930. Bd. LX. p. 95-109.

*Ezúton mondok köszönetet a m. kir. Földtani Intézet tek. Igazgatóságának, hogy dolgozatom közlését engedélyezte.

(Földtani Közlöny, LXVII. kötet, 1937, 10-12-ik füzet.)

Új feltáró kutatások a Baradlában.

Írta: Dr. Jaskó Sándor.

Szinte hagyományos már, hogy a BETE barlangkutató szakosztálya évről-évre pár hetet szentel a Baradla-barlangrendszer további feltárására. Ez évben július 20-tól augusztus 1-ig folytattuk kutatásainkat, melyeket nagymértékben előmozdított Kessler Hubert barlangigazgató, aki rövid ideig személyesen is részt vett bennük.

Az újonnan feltárt részek közül nevezetes a közvetlen a Jósvalfő-i bejáratnál lévő „Ördöglyuk”-oldalág (Kaffka-labirintus). Bejárása nehéz a lezuhant sziklatömbök s a köztük tátongó mély szakadékok miatt, járatai pedig cseppkódíszítés nélküliek, ezért eddig nem igen fordítottak figyelmet erre a barlangrészre. Felmérésekor a végén két szétágazó folyosóra akadtunk.

A jobboldali ág széles, alacsony járat. Lapos boltozatok alatt, majdnem a mennyezetig törmelékekkel feltöltött termekben vezet; úgy látszik, mintha a jósvalfői főág beszakadt folytatásában járnánk. A végén teljesen eltömrik a hatalmas görgetegek. Az itt található rovarok, denevércsontvázak s guanó a felszín közvetlen közelségét jelzik.

A baloldali ág bejáratánál egy öt méter mély szakadék fölött kell átraverzálni, lábakat s hátat a szemközti falaknak feszítve. Egyetlen repedés mentén alakult ki, keskeny, helyenként igen magas folyosó. A végén egy 35 m mélységű, teljesen függőleges aknában végződik.

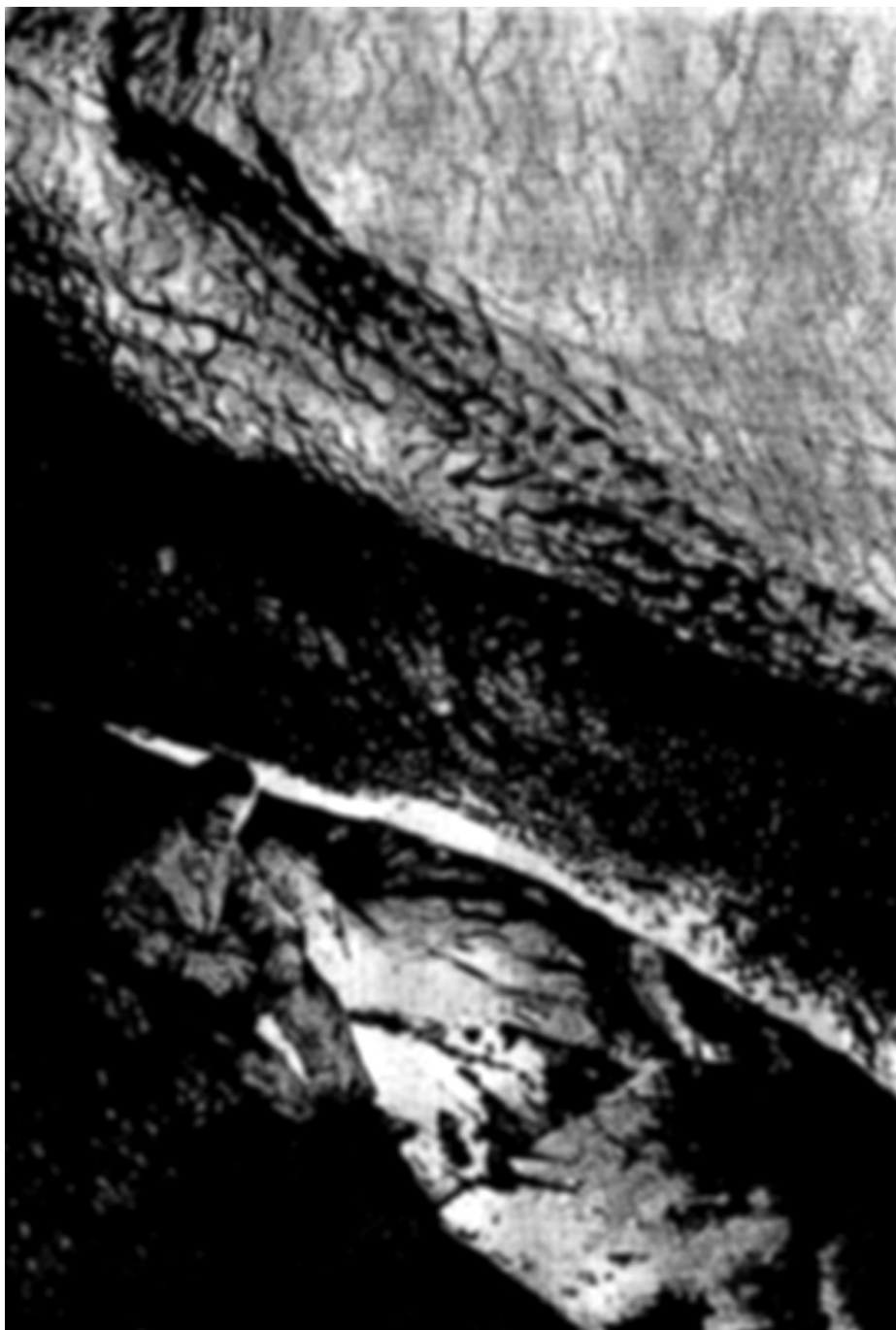
Társammal, Lackenbach Gy.-val három ízben kellett a felszínre sikertelenül visszatérnünk, míg a különböző nehézségeket legyőzve, leereszkedhattunk a fenékre. Itt ismét ráakadtunk a még csak részben kialakult alsó barlangszint egyik folyosójára. A patakmederben jelenleg nem folyik víz, járata vízszintes, 1-2 méter széles s olyan alacsony, hogy csak fekve lehet benne előrehatolni. Rövid futás után összeszűkülve ismét lefelé folytatódik. Az akna szűk volta miatt kötélhágcsót nem alkalmazhattunk s visszatéréskor harmincöt métert kellett függőlegesen másznunk, mindössze egy erősen sáros – s így természetesen csúszós – kötél segítségével.

Szerencsére helyenként lezuhant sziklatömbök ékelődtek a kútszerű üreg falai közé, melyek támaszul és időnkénti pihenőül szolgáltak. Ez a járat rövidsége ellenére azért nevezetes, mert a Baradla ismert víznyelői közül ebben sikerült legmélyebbre hatolni a főág szintje alá.

Még 1932-ben fedeztük fel a „Török-mecset” -ágot, egy keskeny, magas, hasadékszerű járatot, mely az esős évszakban meglehetősen mennyiségű vizet vezet a barlangba.

Mostanáig csak 400 méterre tudtunk benne előrehatolni, mert a megnövekedett cseppkövek egy helyen elzárták a folytatást.

Több ízben sikertelenül próbáltuk véséssel tágítani a járatot s csak múlt ősszel sikerült végre robbantással utat nyitni. A rövidesen bekövetkező esős idő s így a víz áradása meggátolták a pontos kikutatást, úgy hogy csupán most nyáron került a sor ennek a részletes bejárására is.

A Styx alsó folyosója az „Óriások terme” alatt.
Dr. Jaskó Sándor felv.

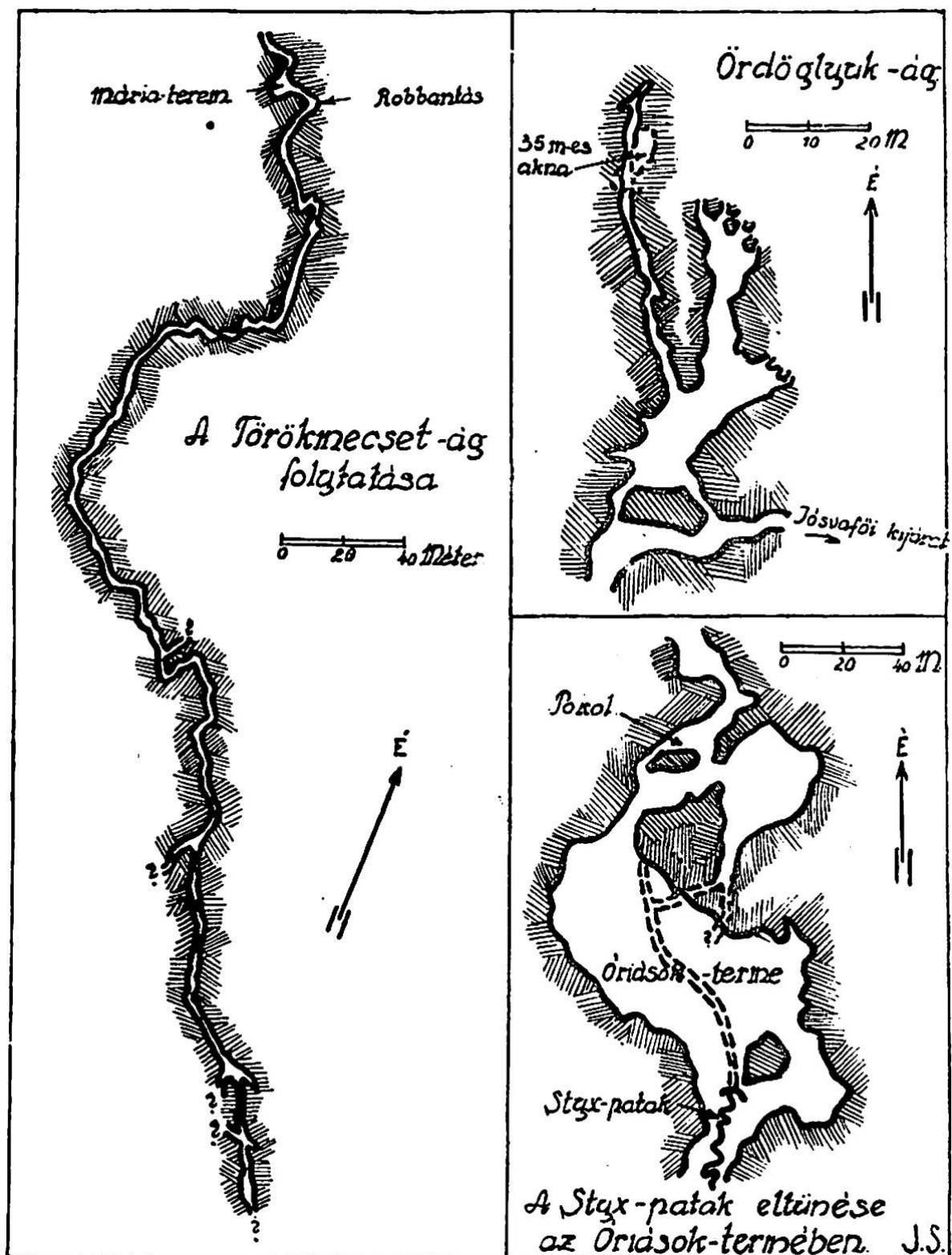
Július 23-án este Lackenbach-hal és Kesslerrel (utóbbit nappal elfoglalták a barlangigazgatási teendők, úgy, hogy csak néha éjszaka tudott velünk tartani) behatoltunk a járatba. A robbantás helyén kellemetlen meglepetés ért bennünket. A bontások alkalmával a járat fenekébe ásott mélyedéseket víz töltötte ki s

hogy a kirobbantott szűk nyíláson át tudjunk csúszni, bizony bele kellett hasalni a vízbe.

Sietve haladtunk tovább, a gyors mozgástól rövidesen kimelegedtünk. Tavaly, pár nappal a robbantás után sikerült már egyszer bejutni egy darabig. Most a további folytatást s a mellékágakat kerestük. Meglepődve tapasztaltuk, hogy a járat aránylag kényelmesen járható; tágasabb, mint amilyenben a főágtól, vagyis a járat kezdetétől a robbantásig haladtunk. Mint a fatörzs, úgy ágazik szét kisebb oldalágakra.

Mikor Lackenbach egy héttel később felmérte a járatot, kiderült, hogy a középső, legtovább haladó ág újonnan talált része 470 m hosszú s omladékkal eltorlaszolva egy 11 m magas kis teremben végződik. Rendkívül érdekes, hogy míg a főágban a Styx patak medre a szárazság következtében sok helyen teljesen ki volt száradva, addig itt a teremben kis vízfolyás csörgedezett. A patak a járat végén lévő sziklahalmaz alól jött, s átfolyva az üreg közepén, mindjárt el is tűnt a szemközti fal aljában.

Kutatásunk egy másik megoldandó problémája volt a Styx-patak eltűnése az Óriások-hegyének törmelékalmaza alatt. A „Hlanicza-fő” nevű sziklatömb alatt ugyanis megszűnik a vízfolyás s míg a járt út a látogatókat az „Óriások-termé” -nek reflektorokkal megvilágított gigantikus csarnokába vezeti, addig a patak a csarnok törmelékéből álló feneke alatt egy elkülönült járatban vezet tovább.

A Baradla 1935-ben feltárt új részei.
Dr. Jaskó Sándor rajza.

Háznagyságú kőtömböket látunk itt, felületükön gyönyörű korróziós kimarásokkal. Bár cseppkövek nincsenek, de a víz oldó és zúzó ereje által alakított bizarr sziklaformák az egész Baradla egyik legérdekesebb részévé teszik.

Két csoportba oszolva, kopogtatás és kiabálás segítségével megtaláltuk az összeköttetést az alsó Styx-meder és egy eddig ismeretlen, a „Pokol” keleti oldalán nyíló, nagyobb terem oldalága között. Ez a terem, melyet az eddigi térképek nem tüntettek fel, magas boltozatú, széles üreg. Túlsó oldalán leereszkedve, cseppkövekkel díszített, kettéágazó folyosóba jutunk. A nyugati ág az Óriások terme alá vezet s a Styx alsó medrével kapcsolódik össze. A dél felé tartó elágazás szintén az Óriások terme felé hajlik, azonban nem vezet belé, hanem egy függőlegesen lefelé irányuló víznyelő kürtőben végződik.

Ebben az ágba is vannak vízfolyás-nyomok, azonban még kétséges, hogy az itt folyó víz honnan ered és hová ömlik.

Ismét növekedett a Baradla-barlanghálózat ismert részeinek hosszúsága s most már meghaladja a huszonkét kilométert is.

A hatalmas üreghálózatot lassanként teljes kiterjedésében megismerjük. Nagyobb új részek további feltárása nincs ugyan kizárva, mégis azt mondhatjuk, hogy a múltban rejtelmesnek tartott oldalnyílásokat, valamint a barlangtani szempontból valószínű folytatásokat, mind átkutattuk s kevés kivétellel – mint amilyen a „Jákob lajtorjája” nevű felfelé tartó óriáskürtő – jelenleg nincsenek már feltáró kutatásra váró részei a barlangnak.

Ismételten hangsúlyozom azonban, hogy lehetnek kilométer hosszú ismeretlen üregek, melyek valamikor összeköttetésben álltak a jelenleg ismert részekkel; ezt nem zárják ki a környék karsztosodásának körülményei. Ezeknek felkutatásához azonban, minthogy összeköttetésük megszűnt a Baradlával, valószínűleg bontás, robbantás s ami fő, jószerencse szükséges.

A Baradlában a feltáró kutató befejezte munkáját, jöhet a mérnök, aki utakat, hidakat épít és villanyt szerel, hogy a természet rejtett csodáit megnyitva, közkinccsé tegye a turistatársadalom, sőt mindenki számára.

(A BETE Barlangkutató Osztályának beszámolója. Felelős kiadó: Dr. Jaskó Sándor. – Ifj. Kellner Ernő, Budapest, 1938, 3 p.)

A közigazgatás köréből.

Wellman Géza kászonalcsiki főszolgabíró állását elfoglalta. Botár Béla helyettesített főszolgabíró az árvaszékhez visszarendeltetett. Fejér György szolgabíró a felcsiki, Szemere László szolgabíró a gyergyószentmiklósi főszolgabírósághoz osztatott be, Kovács Árpád vármegyei aljegyző állását elfoglalta.

(Csiki Lapok, vol.30, 1918. jan. 30., no 5., p.3)

A közalkalmazottak bajai

– saját tudósítónktól. –

Csíkszereda, május 1.

Hogy a magyar közalkalmazottak helyzete milyen sanyarú, arról felesleges beszélni, annyira tudja mindenki s hogy mégis mindenütt és mindig utcán, sajtóban és családban csak erről beszélnek, ez legjobb bizonyítéka annak, hogy a segítség szükségse elérkezett arra az utolsó pontra, ahol ha vissza nem tartják, az egész tisztviselői kart a csőd mélyébe zuhanás veszélye fenyegeti.

S ha ez így van országszerte, – mit mondjanak akkor a Csík vármegyei közalkalmazottak, akik – Háromszék vármegyei társaikkal együtt – még a katonai megszállással járó összes nyomorúságokat is kénytelenek szenvedni, s ha lehet még a nyomorúságnak felsőfokon felül túlzó foka, – mit szóljanak a Csík-szeredaiak, akik immár több mint egy év óta egy leégett város romhalmaza között kénytelenek egyéb, többi társaikkal közös nyomorúságaikat viselni?!

Csoda-e, ha ilyen körülmények közt termékeny talajra talált az a felhívás, amelyet lapunk múlt számában közöltünk s amely április 28-ikának d. e. 11 órájára értekezletre hívta össze egész Csíkvármegye közalkalmazottait a megállapított kársegélyek felemelése és a napidíjszerű rendkívüli segélyek továbbra is leendő folyósításának érdekében.

S csoda volna-e, ha a tényleges helyzet s a lelkeket megülő elkeseredés olyan dolgokra ragadtatta volna az ország szellemi

proletárjainak ezt a legszerencsétlenebb csoportját, amely túlmegy vala azokon a határokon, amelyeket a báránytürelmű közalkalmazottaktól már a társadalomnak minden más rétege megszokott?!

S íme ez a tisztviselői kar egy moccanás, egy oktáványi zúgás nélkül, teljes méltósággal viselte magát, pedig teljesen megtöltötte megjelent tagjaival a vármegyeház nagytermét.

Méltósággal, egyedül közismert helyzetére, követeléseinek jogosságára hivatkozva, állapította meg, hogy abból, amire a kormányok eddigi tényei és ígéretei alapján ez idő szerint kilátása lehet, helyzetét elviselhetővé tenni képtelen, tehát a segítség nyújtás szándékával jövő új kormánytól nemcsak ígéreteket, hanem tényeket vár, hiszen ha tőle joggal követelik a munkát, ő viszont joggal követelheti meg munkaadójától a megélhetés és a társadalomban való elhelyezkedés lehetőségének biztosítását.

Az értekezletről szóló részletes tudósításunk itt következik:

A közalkalmazottak kár segélye és napidíja.

Már d. e. 11 óra előtt sűrű tömegekben hullámozott a tisztviselői kar a vármegyeház előtt elvonuló aszfalton s mikor a kir. törvényszék épületéből a bíróság tagjai Antal József kir. törvényszéki, elnök, Welmann Samu kir. ügyész és Veress Árpád kir. járásbíró vezetésével bevonultak a vármegyeház kapuján, a város minden rangú és rendű közalkalmazottai azonnal megtöltötték a termet.

Ott voltak: Fejér Sándor alispán, Antal József törvsz. elnök, Schuster Olivér p. ü. ig., dr. Ujfalusi Jenő polgármester, dr. Fodor Antal kir. közjegyző, Szász Lajos vm. főjegyző, Kohányi Gyula kir. tanfelügyelő, dr. Veress Sándor m. főorvos, Nagy János számv. főnök, Ferenczi Győző adóhiv. pénztáros, Ferenczi Dénes gyergyószentmiklósi adóhivatalnok, Zsögfin Zoltán tank. int. tanár, Wagner Sándor fgm. tanár, Szemere László gyergyószentmiklósi szolgabíró, Kajtsa József áll. isk. ig-tanító, dr. Györgypál Domokos vm. t. főügyész, Cseh István kmb.-igazgató, Botár Béla árvsz. ülnök, Szántó Albert mérnök, Váradi Zsigmond pt. főnök, László G., Veress Árpád, Domokos Sándor, dr. Fejér Sándor, dr. Vitoss Pál, Sztojka Miklós, Fülöp Alajos, dr. Fejér György, Mihály Lajos, Kovács Árpád alj., Wellmann Samu, László Géza, Wéger János, Eröss József, Ambruss Dénes, Csiszér Károly, Farkas Imre, Demény Ferenc tábl. bíró, Bocskor Antal, Kolin József, Becze Gábor, Páll Ignác, Nagy Ödön, Bálint Károly, Szobodeczky B. Aladár, dr. György Gábor, Csibi Károly, dr. Márton László, György Ignác, Kuna Dénes, Ferenczi Henrik, Böjthi Gábor, Benkő Jakab, Bartha János, Dávid Elek, Molnár János, Báthori N., Nagy István, Sprencz György, Dávid István, összes postaszolgák, stb.

Az elnöki emelvényen Antal József kir. törvényszéki elnök és Fejér Sándor alispán, továbbá Schuster Olivér kir. pénzügyigazgató és Wagner Sándor r. kath. főgimn. tanár foglaltak helyet.

Antal József üdvözölve a jelenteket, röviden ismertette az értekezlet célját s kérte a jelenteket, hogy annak vezetésére elnököt és jegyzőt válasszon. Az értekezlet elnökké közfelkiáltással Antal Józsefet, jegyzővé Kovács Jenő kir. adótisztet választotta meg. Elnök megköszönve a bizalmat, bejelentette, hogy az értekezlet tárgyának előadására Wagner Sándort kérte

fel, ki a közalkalmazottak kívánságát már memorandumba is foglalta s felkérte őt annak felolvasására.

Wagner Sándor az egész értekezlet zajos helyeslése és többször nyilvánított tetszésnyilatkozatai között olvasta fel a memorandumot, amelyet, miután azt általánosságban az értekezlet egyhangúlag elfogadta a végleges szövegezés végett egy Antal József elnökből, az előadóból és Kohányi Gyula kir. tanfelügyelőből alakított bizottságnak adta ki s amelyet az értekezlet jegyzőkönyve kapcsán küldöttség fog Tolnay Lajos főispánnak a kormányhoz juttatás végett átadni, a következő számunkban közöljük végleges szövegében.

A memorandum elfogadásával az értekezlet feladatát megoldottnak tekintvén, azt, mint ilyet befejezettnek nyilvánította az elnök.

(Csiki Lapok, vol.30, 1918. máj. 1., no 18., p.1-2)

A központi közigazgatás átvétele.

Csíkszereda, május 2.

Lapunk legutóbbi számában hírt adtunk már arról, hogy a nagyszebeni román kormányzó-tanács Csíkvármegye prefektjévé Neamtiu Valér alezredest nevezte ki, aki a vármegye kormányzatát április 22-én átvette, miután dr. Györgypál Domokos kormánybiztos hivatalát elhagyni volt kénytelen.

A vármegye subprefektjévé dr. Oltean neveztetett ki, aki városunkba már megérkezett és a központi közigazgatást átvette.

Neamtiu prefekt egyenként szólította fel a központi tisztviselőket, hogy a román kormányra az esküt tegyék le, mert ellenkező esetben az eskü megtagadását a hivatal önkéntes elhagyásának tekinti.

A tisztviselők, segéd és kezelő személyzet tagjai jegyzőkönyvileg egyenként tették meg nyilatkozataikat. A két példányban kiállított jegyzőkönyvben kijelentették, hogy esküt nem hajlandók tenni, szolgálatot nem teljesítenek és hivatalukat nem adják át.

Neamtiu prefekt e nyilatkozatok után karhatalom igénybevételére hivatkozott, mire az összes központi tisztviselők, kezelő és segédszemélyzet f. hó 2-án délelőtt 11 órakor elhagyták hivatalukat, melyet dr. Oltean subprefekt nyomban birtokba vett. Folyó hó 2-án délben tehát a központban a magyar közigazgatás megszűnt és helyette román közigazgatás vette kezdetét.

A hivatalukból eltávozott tisztviselők a következők:

Szász Lajos főjegyző, alispán helyettes, dr. Pál Gábor tiszti főügyész-helyettes, dr. Gaál Endre másodfőjegyző, dr. Veress Sándor tiszti főorvos, Erőss József tb. főjegyző, Böjthy Gábor főlevéltárnok, Becze Gábor irodaigazgató, Kömény István irodatiszt, Ferenczi Henrik iktató, Völgyi István és Biró Béla irodatisztek, Nagy Károly, Pongrácz Etelka, Szentgyörgyi Rózsika, Holló Karolin díjnokok, Salló Ignác altiszt, Fodor Sándor, Nagy István, Császár Károlyné, Sántus János, Beke István hivatalszolgák. A központi tisztviselők közül esküt senki sem tett, mindenki elhagyta helyét.

Értesülésünk szerint a megyei árvaszék közelebbről szintén román igazgatás alá kerül. Az átvétel 8—10 napon belül történik meg.

A felcsiki főszolgabírást folyó 2-án a központi közigazgatáshoz teljesen hasonló módon vette át Neamtü prefekt. A kinevezett román főszolgabíró működését már megkezdte. A tisztviselők kezelő és segédszemélyzet közül senki sem tett esküt. Hivatalukat valamennyien elhagyták. A személyzet névsora a következő: Dr. Sándor Gyula főszolgabíró, Szemere László szolgabíró, Sáska András közigazgatási gyakornok, dr. Élthes Béla járásorvos, Gal János és Salló Dénes irodalisztek, Demes Ferenc és Simon Karolina díjnokok, Silló Gábor hivatalszolga.

Lapunk zártáig más hivatalátvétel nem történt.

Legutóbb közöltük, hogy a városházán tiszték vezetése alatt román fegyveres katonák jelentek meg, akik Neamtü prefekt szóbeli rendeletére hivatkozva a tisztviselőket eltávolították és

a hivatalos helyiségeket; valamint a városi adóhivatalt lepecsételték és őrizet alá helyezték.

Neamtîu prefekt Gyergyószentmiklósról visszatérve, tudomást szerzett a katonaság eljárásáról. Magához kérte dr. Ujfalusi Jenő polgármestert és dr. Márton László főjegyzőt, akik előtt kijelentette, hogy az eljárásra ő utasítást nem adott, a katonaság tudtán és beleegyezésén kívül járt el s miután azzal magát nem azonosítja, őszinte sajnálkozását fejezi ki az eset felett. Egyben rendeletére a város kulcsait visszaadták Ujfalusi polgármesternek és az őrizetet megszüntette. A városi hivatalok három napi szünet után újból működnek. Átvételük iránt intézkedés még nem történt.

(Csiki Lapok, vol.31, no.17, 1919. máj. 4., p.1)